Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул Францісканьска ч 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Реклямаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 2. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. 70 Апостол. Н. пр. Богоявл. | рим. к. Марцеля 2 по 3 Кр. | Субота 4 (16) сѣчня 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 48 м.; заходъ 4 г. 33 м. Баром. 753; термом. —2·0° — 2·60°. | Рôкъ II.

Внутрѣшне положенє Россіи.

Дефіцитъ въ россійскôмъ буджетѣ державнôмъ, вѣсть о дімісіи варшавского ґен.-ґубернатора Гурка, голодъ въ глубокôй Россіи и его наслѣдки, чутка о перенесеню варшавского архіепископства православного до Холму — ото найважнѣйшй и найцѣкавѣйшй на теперь вѣсти зъ Россіи, котрй характеризують теперѣшне внутрѣшне положенє сеи державы.

Мы вже вчера зазначили поглядъ однои нѣмецкои ґазеты, котра каже, що фінансове положенє Россіи єсть въ нинѣшну пору такъ лихе, якъ не було навѣть тогди, коли въ цѣлôй Россіи була панщина; 75 міл. рублѣвъ дефіциту, то не дрôбниця, хочь бы навѣть для такъ великои державы якъ Россія. Міністеръ Вышнеградскій—то треба ему признати—крутивъ доси дуже зручно на всѣлякй способы и пôддержувавъ якъ мôгъ кредитъ Россіи та ратувавъ ся позычками але наконець не стало вже и ему выходу. Слова царя сказанй до Вышнеградского: „Подѣляли-сте зô мною добру долю, подѣляйтежь теперь и злу“, характеризували бы найлѣпше теперѣшну ситуацію фінансову, наколибъ дѣйстно були такъ сказанй; але оголошеный буджетъ державы вже и безъ того доказує ясно, що чекає Россію — майже банкруцтво фінансове. Въ послѣдныхъ часахъ хотѣвъ ще Вышнеградскій за помочею рекламы ратувати ситуацію и кредитъ Россіи; розпущено вѣсть, що Россія хоче приступити до торговельного союза державъ середнои Европы, говорено навѣть, що вызначено вже делеґатôвъ, котрй мають умовляти ся зъ Нѣмеччиною въ сѣй справѣ; тымчасомъ Nordd. Allg. Ztg. рѣшучо тому заперечила и дала досыть выразно спôзнати, зъ вôдки тй вѣсти походять и въ якôй цѣли ихъ розпускає ся. Дѣломъ Россіи єсть теперь дивити ся, якъ она має выдобути ся зъ своихъ клопотôвъ фінансовыхъ; для заграницѣ єсть вôнъ однакожь потѣшаючимъ фактомъ, котрый дає найлѣпшу поруку мира, бо доки Россія не упорядкує своихъ вôдносинъ фінансовыхъ, доти не може и подумати о якôйсь зачѣпнôй вôйнѣ.

До банкрутства Россіи причиняєсь не мало и голодова нужда въ глубокôй Россіи, котра прибирає чимъ разъ страшнѣйшй розмѣры Люде мруть якъ мухи, особливо же дѣти. Помочи нема майже нѣ звôдки, бо хочь правительство и выдає значнй сумы для голодуючихъ, то зла орґанізація помочи а ще бôльше крадежѣ и всѣлякого рода надужитя стають ся причиною того, що нарôдъ по селахъ майже нѣчого не видить зъ того, що правительство призначило для него. Теперь настає ще больша обава, що буде зъ весною. Поля дуже лихо обсѣянй а худоба такъ выгинула, або люде еи позбули ся, що не буде чимъ на весну поля обробити. Въ правительствѣ поставлено теперь проєктъ закупити въ Сибіри 20 тысячѣвъ коней и роздати ихъ помѣжь селянъ, щобы на весну бодай чимъ небудь було обробити поле. Майже въ цѣлôй Россіи дає ся вже теперь чути великій недостатокъ збôжа, а збôжева торговля Россіи пôдупадає страшно черезъ поганй надужитя торговельникôвъ збôжа. „Вѣстникъ фінансôвъ“ пôднявъ теперь великій крикъ на то, що при ревізіи кораблѣвъ, котрй перевозять збôже за границю, показало ся, що въ житѣ було ажь 25 процентъ смѣтя, въ пшеници 25 проц. а въ ячменю ажь 33 пр. а „Нов. Время“ назвало навѣть цѣлу россійску торговлю збôжемъ „явнымъ, зорганізованымъ, середъ бѣлого дня и въ очахъ всѣхъ дѣючимъ ся обманьствомъ“. Такъ отже на кождôмъ поли внутрѣшнои господарки въ Россіи показує ся великій упадокъ, а то все разомъ дає немалу надѣю на то, що Россія буде мусѣла ще довгй лѣта сидѣти тихо, бо має у себе дома не мало клопоту, зъ котрымъ мусить насамперед упорати ся, коли хоче подумати о вôйнѣ.

Наконець и вѣсть о уступленю ґен. Гурка зъ посады варшавского ґен.-ґубернатора була бы не мало потѣшаючимъ обявомъ, наколибъ лишь була правдива. Гурко єсть нинѣ однымъ изъ найздôбнѣйшихъ генералôвъ въ Россіи и его посада въ Варшавѣ мала свого часу не мале значѣнє военнє. Може бути, що его дімісія зъ сеи посады стояла бы такожь и въ звязи зъ заграничною політикою; однакожь треба мати и то на увазѣ, що вѣсть о его дімісіи подавъ не орґанъ россійскои дипльоматіи St. Petbg. Journ. а лишь Ptbgr. Ztg., що значно и змѣняє рѣчь.

На послѣдокъ мусимо ще и згадати про перенесенє варшавского архіепископства православного до Холму. Pol. Corr. достала о сѣмъ таку вѣсть:

Зъ Варшавы доносять, що въ тамошныхъ кругахъ россійскихъ веде ся теперь жива аґітація за тымъ, щобы православне архіепископство перенести зъ Варшавы до Холма. Тымъ перенесенємъ хотѣли бы разъ усунути аномалію, що въ католицкôй Варшавѣ єсть православне архіепископство зъ другои стороны сподѣвають ся такимъ способомъ забезпечити холмску епархію, де все ще єсть богато уніятôвъ, вôдъ вплыву католицкого изъ су-

2

Очищена душа.

Зъ Мадярского, Людвика Тольная.

(Дальше.)

— Чого вы, мамо, тымъ журите ся, де Фері и зъ кимъ забавляє ся?

— Чого я журу ся? Бо честный чоловѣкъ, що вже три чи чотири роки завертає дѣвчинѣ голову, не повиненъ бы чей крутити ся коло молодиць, що то лишь й тогди щасливй, коли чоловѣкъ де поѣде. Бери на розумъ. Я бы була твому батькови очи выдерла колибъ вôнъ крутивъ ся бувъ коло молодиць тогди, коли ходивъ до мене. Бери на розумъ.

— А мене, видите мамо, то не страхає.

— Але тымчасомъ выхопила она все таки дрожачими руками синю сукню изъ рукъ матери та й мережкову хусточку, ба навѣть и перстенѣ Вже прийшла ѣй охота, абы подобати ся, стала чимъ скорше убирати ся и не говорила вже нѣчого, коли мати дещо на нѣй поправляла, або обтягала сукню.

— Я не маю страху, мамо, — говорила она зъ тиха вже дуже лагôдно, — хто має таке золоте серце, таку чисту душу, якъ Фері.... стягнѣть, мамо, лѣпше корсетъ, ще лѣпше ... задля такого.... та бо не можете его лѣпше стягнути на менѣ, мамо?.... задля такого чоловѣка нема чого страхати ся.... ще лѣпше, ще лѣпше!

Красна дѣвиця, прегарного росту, пôднялa голову въ гору; подала въ задъ повнй плечѣ и була бы таки весь духъ въ собѣ заперла, щобы лишь зробити ся якъ найтоншою.

Панна Берта стояла якъ прекрасна статуя середъ комнаты и шукала вôдваги въ зеркалѣ, въ котрôмъ ажь надто добре могла видѣти свои вôдъ плачу почервонѣлй та и ще зайшлй сльозами очи.

Хибажь має дѣвчина вôддати свое серце тому, зъ котрого устъ першій разъ чує солодкй слова: „Я тебе люблю?“

Пытаю ся теперь, чи постôйнôсть у дѣвчины, то пуста зарозумѣлôсть чи упôръ? Може то она уперто хоче змусити судьбу: „Такъ менѣ приснило ся, такъ й мусить бути“. Чейже пташка не посидить на однôй галузцѣ, на однôмъ корчику, въ однôмъ лѣсѣ: чижь годить ся души чѣпати ся одного образу?

Може вѣрнôсть то якась слабôсть? Може ще й навѣть якась не добра прикмета?

Що робити зъ такимъ упоромъ, чи лѣчити вôдъ него, чи за него карати?

Мала дѣвчинка служниця отворила тихонько дверѣ и зъ усмѣхненымъ лицемъ дитины шепнула; „Прошу панѣ, паннуню, гостѣ, приѣхали, трôйкою и крытымъ повозомъ“.

II.

Псы загавкали. На дворѣ пристанула карита, въ котрôй були якйсь два чужй и панъ секретарь, що разомъ зъ вôзникомъ вже вôдъ доброи хвилѣ кликавъ и товкъ у браму: „Гей, чуєте, творѣть тамъ хто браму, отвирайтежь!“ — а тутъ нѣкому й не при головѣ отвирати та радôстно повитати гостей.

— Юзько, — крикнула панна Берта, здогонивши малу служницю саме на фôрточцѣ вôдъ города, коло выноградового затѣнку, — побѣжи попадъ потôкъ та заглянь до Гінарового города, а коли тамъ побачишь пана Фаркаша и паню Гінарову, то — не кажи нѣчого....

— Таки заразъ побѣжу, паннуню, чому бы нѣ?

— А отворѣтъ же браму! Чи поглухли, чи що? — кликавъ панъ секретарь и ставувъ на возѣ, щобы такъ розглянутись по Мігалѣвъ подвôрю, чи кого не побачить.

— Мабуть мы не впору приѣхали — вôдозвавъ ся присадкуватый панокъ зъ сивымъ волосємъ та бѣлою бородою, що бувъ убраный въ силôмъ дольманѣ зô срѣбными ґузиками.

— Такожь щось говорите, пане Филипъ, тажь я имъ особисто сказавъ, що приѣдемо до нихъ нинѣ, въ четверъ, передъ полуднемъ. Чуєте, жѣнко, чи у васъ тутъ брама не отвирає ся? Чи пана нема дома?

— Нема, — вôдповѣла стара служниця, вôдганяючи псôвъ вôдъ брамы.

— А панѣ дома?

— Дома.

сѣдной Галичины; третя причина, до котрои однакожь не признае ся нѣхто, може бути бажане, впливати через маюче утворити ся въ Холмѣ архіепископство на греко-католицке населене въ Галичинѣ въ дусѣ православнôмъ. Переведене сего пляну буде однакожь зависѣти вôдъ того, чи зъ Холмщины зроблять окрему ґубернію, котру то справу ще торôкъ пôдношено.

Справы краєвû.

(Ухвалы комісіи краєвои для справъ рôльничихъ). Дня 5 сѣчня с. р. вôдбуло ся въ будынку соймовôмъ засѣдане повнои краєвои комісіи рôльничои пôдъ проводомъ віцепрезеса комісіи Є. Ексц. кн. Адама Сапѣги.

По принятю справозданя зъ дѣяльности сталои секціи комісіи, представивъ членъ Выдѣлу краєвого п. Романовичь справу збôльшеня акціи меліорации рôльничои ґрунтôвъ (а въ подрôбности дренованя и наводнюваня) и зорґанізованя кредиту меліораційного.

По выясненяхъ, удѣленыхъ референтомъ инж. Кендзьоромъ и по переведеню основнои дискусіи запали слѣдуючû ухвалы:

1) Признає ся потребу енерґічнои и скорои акціи въ справѣ рôльничои меліорации ґрунтôвъ, яко справы перворядной ваги и значѣня для рôльництва въ краю.

2) Комісія рôльнича дораджує краєвому Выдѣлови, абы въ цѣли енерґічнѣйшои и скорои акціи меліораційнои краєвый Выдѣлъ:

а) розтягнувъ полекшѣ, признанû Соймомъ въ ухвалѣ зъ дня 27 вересня 1882 р. взглядомъ безплатного доставлюваня помочи технічнои для повѣтовыхъ, громадскихъ робôтъ меліораційныхъ, такожь и на роботы поодинокихъ властителѣвъ грунтовыхъ;

б) абы постаравъ ся въ Соймѣ о вызначенє четирохъ стіпендій по 1.000 зр. рôчно через пять лѣтъ для укôнченыхъ слухачѣвъ инжінірии, въ цѣли образованя ихъ въ техницѣ меліораційнôй; вôдтакъ о постепенне уладженє 10 експозитуръ меліораційного бюра въ околицяхъ, де ґрунты потребують меліорацій;

в) абы субвенціонувавъ фабрики руръ дреновыхъ зъ дотаціи меліораційнои державнои и краєвои та удѣлявъ имъ технічнои помочи, а въ разѣ потребы спомагавъ ихъ позичками зъ краєвого фонду промыслового;

г) уладивъ краєвû склады приладôвъ дренарскихъ при експозитурахъ бюръ меліораційныхъ;

д) зарядивъ публикацію зôбраныхъ въ часѣ 12-лѣтнои дѣяльности краєвого бюра меліораційного досвѣдôвъ при выконуваню робôтъ меліораційныхъ и осягненыхъ при тôмъ результатôвъ.

е) починивъ вôдповѣднû кроки въ цѣли узысканя зниженя тарифы перевозовои на желѣзницяхъ галицкихъ для руръ дреновыхъ.

Комісія признає потребу, абы краєвый Выдѣлъ въ належитôмъ часѣ починивъ вôдповѣднû кроки въ Соймѣ и у правительства въ цѣли улекшеня кредиту меліораційного.

Референтъ справъ рôльничихъ въ краєвôмъ Выдѣлѣ, п. Струсевичь, представивъ справу субвенціи на нищенє мотыля „монашки", которого усѣльниця робить страшнû шкоды въ лѣсахъ.

Комісія ухвалила просити краєвого Выдѣлу, абы выстаравъ ся о вôдповѣдный фондъ на робленє досвѣдôвъ, котрû бы мали на цѣли успѣшно запобѣгати множеню ся мотыля „монашки", а заразомъ вôднѣсъ ся до правительства, котре має камеральнû лѣсы а зъ приватныхъ лѣсôвъ побирає податки, щобы на губленє того шкôдника доставивъ вôдповѣдныхъ фондôвъ изъ скарбу державного.

П. Романовичь представивъ справу выданя закона краєвого о нищеню маєвого хруща и инших шкôдныхъ комахъ. Однакъ комісія ухвалила недораджувати ще теперь выданя того закона.

Вôдтакъ представивъ п. Струсевичь справу пôднесеня промыслу рôльничого крохмального въ краю.

Комісія ухвалила дораджувати круєвому Выдѣлови: а) абы по мысли внесеня посла Поляновского зъ 1889 р. въ Соймѣ, постаравъ ся вôдъ Сойму о фондъ позычковый въ квотѣ 20.000 зр. на запомогу для повстаючихъ въ краю крохмалень рôльничихъ, продукуючихъ и готовый товаръ експортовый (суху муку бараболяну).

Въ цѣли успѣшнои годовлѣ худобы въ краю ухвалила комісія просити Выдѣлъ краєвый: 1) щобы выстаравъ ся вôдъ Сойму: утворене сталого фонду годôвельного въ высотѣ 50.000 зр., призначеного на удѣлюванє громадамъ позычокъ на закупно розплодовыхъ бугаѣвъ; вставленє въ буджетъ краєвый щорôчно через 10 лѣтъ по 30.000 зр на средства пôднесеня годôвлѣ худобы, а головно на субвенціонованє зародовыхъ обôръ расовыхъ, на запомоги убожшимъ громадамъ въ цѣли набутя бугаѣвъ громадскихъ, нагороджуванє годôвлѣ и т. п. — 2) щобы выстававъ ся у правительства на ту цѣль субвенцію въ тôй самôй высотѣ, т. є. по 30.000 зр. рôчно через 10 лѣтъ; — 3) щобы вôзвавъ Рады повѣтовû, абы изъ своихъ фондôвъ причинили ся до спомаганя акціи около пôднесеня хову худобы; — 4) щобы при роздѣлѣ позичокъ увзглядновано въ першôмъ рядѣ тû повѣты, котрыхъ репрезентаціи причинили ся власными фондами до тои акціи.

Зъ уваги, що конечнымъ условіємъ успѣшнои акціи на поли пôднесеня хову худобы въ краю єсть удержанє замкненыхъ границь вôдъ худобы степовои, котра заносячи заразу зô всходу була головною причиною упадку годôвлѣ нашои худобы, ухвалила комісія на внесене Є. Ексц. кн. Адама Сапѣги: просити краєвый Выдѣлъ, абы якъ найскорше и якъ найенерґічнѣйшû починивъ кроки у правительства противъ отвореня россійскои и румуньскои границѣ для впроваджуваня худобы якъ до Галичины такъ и до инших провінцій державы австрійскои.

Дръ Рутовскій реферувавъ справу выданя годôвельного закона и закона о примусовôмъ убезпечуваню худобы. Комісія ухвалила дораджувати Выдѣлови краєвому, абы постаравъ ся въ Соймѣ о выданє закона о ліценцiонованю и удержуваню бугаѣвъ, пôсля проєкту посла Рутовского, предложеного Соймови въ 1890 р. зъ увзглядненємъ кôлькохъ дрôбныхъ поправокъ. Дальше ухвалила комісія рôльнича слѣдуючû внесеня дра Рутовского:

Комісія дораджує краєвому Выдѣлови: а) щобы въ порозумѣню зъ комітетами Товариства господарского у Львовѣ и Товариства рôльничого въ Краковѣ, а такожь зъ Зарядами Кружкôвъ рôльничихъ выробивъ и оголосивъ приписы выконавчû до закона годôвельного и о примусовôмъ убезпечуваню худобы и то для поодинокихъ полосъ, околиць и цѣлого краю; б) щобы постаравъ ся о вôдповѣдный до вôдносинъ краєвыхъ пôдручникъ о удержуваню громадскихъ бугаѣвъ; в) щобы постаравъ ся о вôдповѣдный статутъ для Товариствъ годôвельныхъ и Товариствъ удержуваня розплодовыхъ бугаѣвъ.

Вкôнци застанавляла ся комісія надъ справою примусового убезпечуваня худобы и ухвалила вôдповѣдный проєктъ посла дра Рутовского передати сталôй секціи комісіи рôльничои зъ вôзванємъ, абы секція обробила остаточный проєктъ закона асекураційного и предложила єго краєвому Выдѣлови.

— А панна?

— И панна дома.

— Отъ видите, не треба лишь заразъ тратити надѣѣ, друже Степане, — вôдозвавъ ся панъ секретарь зъ усмѣхненымъ лицемъ, обернувши ся до молодого бѣлявого мужчины зъ червонымъ лицемъ, котре по тыхъ словахъ ще бôльше почервонѣлось. — Такій вже, видите, нинѣ свѣтъ, що безъ перешкоды не дôстанешь ся и до царства небесного. Юра Міґалій не зле собѣ стоить, а єго жѣнка то така ґаздиня, якихъ мало. Не уступимо ся зъ хаты, пане Филипе, доки не выграємо справы. Лишь робѣть, що вамъ кажу.

— А я кажу лишь тôлько, — закашлявъ ся панъ Филипъ, розважуючи, що має сказати,— що.... що, коли добре залагодимо справу, то пану секретареви....

Тяжка карита покотила ся горѣ спадистымъ подвôрємъ, а добре годована трôйка сивыхъ коней, затупотѣла зъ торжественною повагою передъ широкимъ присѣнкомъ.

Возъ, конѣ, упряжь, святочно одягненый вôзникъ зъ павою за капелюхомъ, словомъ всѣ були приготовленû якъ пристало до дѣла, яке мало сегодня розпочати ся въ сѣмъ краснôмъ, чистôмъ и бѣлôмъ домѣ.

— Мы вже думали, панѣ кумо, — почавъ говорити товстенькій, трохи потяжкій, панъ секретарь зъ веселымъ усмѣхомъ, — що не добудемо ся до васъ через ту браму. Але бо то й правда, що такои здоровенной дубовои брамы не знайдешь въ цѣлôй околиці. Велика брама, великû дверѣ, великû вôкна, колибъ менѣ прийшло ся колись будувати ся, то я ставивъ бы лишь такій дôмъ якъ вашь. Якъ же ваше здоровлечко, панѣ кумо? Видко по васъ, що, слава Богу, нѣчого. Тѣшить насъ, що наша люба Берта така красна. Мôй поважаный приятель, Николай Филипъ, властитель бôльшои посѣлости въ Кунмези и єго сынъ Стефанъ Филипъ, судья для справъ сиротскихъ въ Кунмези.

— Але вже вôдъ зими — запримѣтивъ панъ Николай Филипъ, усмѣхаючись и попихаючи сына якъ якого несмѣливого хлопака напередъ, — ще й радникъ мѣста.

— А, правда, правда, сенаторъ, дѣйстно, сенаторъ.

— И то ще перший віце-бурмістръ.

Стефанъ Филипъ склонивъ ся тричи передъ панею дому, а такъ само лишь ще глубше передъ панною Бертою, котра anѣ не почервонѣлась, анѣ хочь бы трошки не змѣшала ся, що при такôй нагодѣ було бы добрымъ знакомъ; вôдтакъ поступивъ ся трошки напередъ, щобы поцѣлувати панѣ-матку въ руку.

Якъ же выглядає панъ СтефанъФилипъ, той молодый сенаторъ?

У него дрôбку рижій вусъ, маленькій грубый нôсъ, синû очи, що таки дуже, дуже легко заходять сльозами вôдъ зворушеня, высоке бѣле чоло, на котре спадає разъ-у-разъ кучеряве, густе, бѣляве волосе; брови у него вузенькû, трохи темнѣйшû и надають єго червоному лицю, повному здоровля, выразъ щирости и сердечности; лишь шия трохи коротка а плечѣ широкû, а при тôмъ вôнъ й собѣ потовстенькій, через що выглядає якъ бы трохи горбатый. Але впрочôмъ выглядає вôнъ зверха на чоловѣка, которого годѣ пуратись.

Вôнъ не красный? Господи Боже, кôлько то незарозумѣлымъ дѣвчатамъ вôнъ бы сподобавъ ся, наколибъ имъ лишь бувъ до вподобы титулъ радника мѣста.

Всѣ паньство пôйшли просторымъ коридоромъ до гостинной комнаты, зъ такимъ торжествомъ, якъ колибъ ишли до церкви. Та й не диво, почестный дôмъ через свою вѣрнôсть и пильнôсть та щирû серця подобає майже на святиню Божу.

Розумѣє ся, що угощенє повинно бути якъ найбôльше. На столѣ въ побôчнôй комнатѣ стоять на великôй чистôй тацѣ найлѣпша сливовиця, печеня на студено, свѣжû, бѣлû якъ снѣгъ булочки, старе вино, що свѣтить ся якъ золото и малû скляночки. На гарненькôй, порцеляновôй пôдставцѣ, лежить кôлька сортъ що найлѣпшихъ цыгаръ; розумѣє ся, що мусять бути и овочѣ та й знаменитый мѣдъ въ плястрѣ, що ажь розкошь.

(Дальше буде).

Перегляд політичный.

Wiener Ztg. оголосила вже законъ о лѣкарскихъ палатахъ.

Въ Палатѣ пословъ вела ся дальша дебата надъ угодами торговельными Міністры торговлѣ и рôльництва заявили, що клявзуля въ италіяньской угодѣ въ справѣ мыта вôдъ вина не есть небезпечна. — Пос. Вашатый доказувавъ, що нѣмецкій промыслъ убѣ австрійскій, а вôдтакъ накинувъ ся на ґр. Таффого за покликанє ґр. Кінбурґа до кабінету, та запытувавъ, до котрого клюбу вступить мін. Пражакъ. Опôсля выступавъ Вашатый остро противъ Нѣмеччины и тридержавного союза.

Въ комісіи податковôй заявивъ п. Міністеръ фінансôвъ, що роботы въ справѣ реформы податкôвъ поступають чимъ разъ дальше и закôнчать ся ще въ лютôмъ або мартѣ. Комісія приняла звѣстне внесенє Пленера въ справѣ опусту податкового для поменшихъ промысловцѣвъ 8 голосами противъ 8, предсѣдатель комісіи Менґеръ рѣшивъ въ користь внесеня.

Ческій Hlas Naroda пише, що въ молодоческôмъ клюбѣ все ще панує кріза и то въ такъ острôй формѣ, що то вже лишь пытанє часу, коли клюбъ розпаде ся. Реалісты пôдъ проводомъ пос. Масаржіка хотять вôдъ Молодочехôвъ вôдлучити ся, а зъ ними мабуть также послы: Троянъ, Гаекъ и Адамекъ. Можна майже напевно числити, що 7 послôвъ выступить зъ клюбу молодоческого а наколибъ они получили ся зъ 2 староческими послами и зъ послами моравскими, то утворили бы умѣренну фракцію зъ 20 послôвъ, котра могла бы порозумѣвати ся зъ 19 ческими послами зъ больщои посѣлости въ клюбѣ консерватистôвъ.

Угорскій міністеръ гонведôвъ, ґен. Фаерверій, ставъвъ недавно яко депутованый передъ своими выборцями и здававъ справу изъ своеи посольскои дѣяльности. Мѣжь иншимъ сказавъ ґенералъ, що партія независимыхъ не мае рацій бытү, не узнаючи угоды зъ Австрією, безъ котрои Угорщина не моглабъ иснувати а вкôнци заявивъ: „Спôльна армія есть такъ сильна, що навѣть безъ союзникôвъ є важнымъ чинникомъ въ Европѣ, а спôльно зъ своими союзниками є непобѣдима“.

Зъ Петербурга доносять, що лѣкарѣ высланй въ стороны дôткненй голодомъ сконстатували, що тамъ запанувавъ голодовый и плямистый тифусъ, въ наслѣдокъ котрого люде страшно умирають и есть обава, що пошесть та дôстане ся до мѣстъ.

Петербурскій кореспондентъ Standard-у доносить, що въ Варшавѣ арештовано въ послѣдныхъ часахъ около 300 людей, переважно за ученє польского языка въ тайныхъ школахъ. Вѣсть, бутьто бы арештованє вôдбували ся въ наслѣдокъ якогось заговору противъ царя, есть безосновна.

Въ Англіи померъ оногди найстаршій сынъ кн. Уельского, кн. Кляренсъ, будучій наслѣдникъ англѣйского престола. Покôйникъ мавъ ледви 28 лѣтъ и мавъ незадовго одружити ся. Причиною смерти була инфлюенца.

Новинки.

Львôвъ дня 3 (15) сѣчня.

— **Именованя на зелѣзницяхъ державныхъ.** Ґенеральна Дирекція державныхъ зелѣзниць въ порозумѣню зъ п. Міністромъ торговлѣ именувала п. Альфреда Ельснера, досихчасового центрального инспектора зелѣзницѣ Кароля Людвика 1-имъ заступникомъ директора ... у у Львовѣ, а старшого инспектора тоижь зелѣзницѣ, ...фана Витковского 2-имъ заступникомъ директора ...у у Львовѣ.

— **Руско народный театръ** пôдъ дирекцією п. ...ровича забавить въ Станіславовѣ вже лишь до 26 ...я, а вôдтакъ переѣздить до Стрыя.

— **Признанє працѣ.** Дня 21 грудня мин. року вручила репрезентація мѣсточка Струсова свому учителеви, п. Томѣ Добровольскому, котрый по 44-лѣтнôй праци учительскôй перейшовъ въ сталый станъ вôдпочинку, въ доказъ признаня и вдячности за працю и старанє около розвою тамошнои школы дорогоцѣнный перстень зъ вôдповѣднымъ надписомъ. Бурмістръ мѣсточка п. Рутка, въ теплôй промовѣ пôднѣсъ заслуги п. Добровольского, котрŷ суть тымъ бôльшй, що емеритъ положивъ ихъ тихо и безъ розголосу, въ почутю сповнюванѧ обовязкôвъ горожаньскихъ. Панъ Добровольскій, прибувши передъ 26-ти лѣтами до Струсова, заставъ 16-ро дѣтей въ школѣ а своєю неутомимою працею и тактомъ довѣвъ безъ всякихъ примусôвъ до того, що школа въ Струсовѣ мае 5 учителѣвъ и около 600 дѣтей. Въ протягу своеи пôввѣковои працѣ не бравъ анѣ на одинъ день вôдпустки, доперва смерть сына, слухача 4-го року фільософіи змусила его до того, що мусѣвъ взяти вôдпустку а опôсля просити навѣть о цѣлковите спенсіонованє.

— **Душегубство.** Дня 4 с. м. два селяне зъ Масловиць (на Буковинѣ) Иванъ Городенюкъ и Юрій Поповичь посварили ся черезъ якусь марну рѣчь. Прийшло и до бійки, середъ котрои Городенюкъ вхопивъ за нôжь и пхнувъ нимъ Поповича такъ нещасливо въ груди, що той на мѣсци вôддавъ Богу духа.

— **Огнѣ.** Дня 12 с. м. вô второкъ повставъ въ Дорожевѣ пôдъ Самборомъ огонь въ долѣшнôй части села и пустивъ зъ дымомъ 13 господарѣвъ, зъ котрыхъ 11 було убезпеченыхъ. Погорѣли хаты, стодолы изъ збôжемъ та припасы сѣна на зимôвлю. Шкоды значнй

— **Отворенє читальнѣ.** Въ селѣ Скварявѣ, золочѣвского повѣту, вôдкрыли дня 26 грудня 1891 року читальню товариства „Просвѣта“. Торжество вôдкрытя розпочало ся богослуженємъ въ церквѣ, котре вôдправивъ о. Левъ Чемеринскій въ сослуженю о. Стефана Высочаньского зъ Красного и о. Ярослава Стеткевича зъ Бужка. На богослуженю бувъ присутный скварявскій дѣдичь, п. Аполинарій Яворскій, а яко делеґатъ філіи „Просвѣты“ въ Золочевѣ явивъ ся о. Сидôръ Єзерскій, ґімназ. катихитъ и голова філіи. Крôмъ основателѣвъ вписало ся на зборахъ 30 новыхъ членôвъ, а до выдѣлу выбранй: О. Михайло Струмѣньскій, Данило Штохманъ (на голову), Гринько Мацевъ (заступець головы), Олекса Булка (на секретаря), Гнатъ Рудый (на бібліотекаря), Иванъ Браницкій (на скарбника) и Якимъ Гриневичь.

— **Землетрясенє.** Въ пятницю минувшого тыждня около пôвъ до 11 год. вечеромъ дало ся чути въ Кляднѣ, въ Чехахъ, землетрясенє, котре тревало близько 3 секунды и пишло изъ заходу на всхôдъ, въ супроводѣ глухого гуркоту. Въ закопѣ копальнѣ вугля въ Кляднѣ обôрвало ся въ наслѣдокъ трясеня землѣ руштованє и засыпало тамъ працюючого робôтника.

— **Крадѣжь грошей зъ арсеналу въ Поли.** Минувшои недѣлѣ зполудня у войсковôмъ вôддѣлѣ адміральщины въ Поли выломавъ хтось дверѣ на другôмъ поверсѣ до бюра, розбивъ столикъ референта и вынявъ вôдтамъ ключѣ до пôдручнои касы, зъ котрои забравъ звышь тысячь зр. готôвки, полишаючи малу квоту дрôбныхъ грошей. Такъ само ненарушенй остали и иншй грошѣ рôжныхъ фондôвъ. Якимъ способомъ дôставъ ся тамъ злодѣй, коли при арсеналѣ стоить завсѣгди достаточна сторожа — поки що не знати.

— **Бурмістромъ мѣста Коломыѣ** выбрано дня 12 с. м. дра Теофиля Дембицкого, тамошного адвоката краєвого.

— **Кôлько крокôвъ робить листоносъ на Новый Рôкъ.** Въ прускôмъ мѣстѣ Ельбінґъ давъ тамошный годинникарь одному листоносови зробленый прииладъ, котрый показує якъ найточнѣйше, кôлько той, що его носить, зробить крокôвъ. Той листоносъ, якъ показавъ опôсля прииладъ, въ бѣганинѣ по улицяхъ, домахъ, сходахъ и т. д. зробивъ черезъ два дни (на Новый Рôкъ и другого дня) 158.900 крокôвъ, або рахуючи по 9.500 крокôвъ на милю — округло сѣмнацять миль.

— **Смерть ученого.** Въ Парижи занедужавъ ученый парискій лѣкарь, дръ Ріше, на запаленє легкихъ и пôдчасъ своеи недуги черезъ кôлька днѣвъ обяснявъ свому сынови, професорови фізіольоґіи при університетѣ и одному приятелеви свому, лѣкареви, котрŷ его не вôдступали и на хвилю, хôдъ и розвôй недуги. Послѣдного дня, коли вже все доходило до свого кôнця, вôдозвавъ ся до нихъ: Коли надходять ознаки, котрыхъ вы теперь що лишь доконались — устає всяка надѣя, а смерть є вже справою лише кôлькохъ секундъ. И справдѣ, уважайте, за хвильку перестану жити... Умираю!“ И се були послѣднŷ слова лѣкаря фільозофа.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 15 сѣчня. Ґен.-адъютантъ Паатъ высказавъ англійскому послови въ имени Є. Вел. Цѣсаря сочувство по причинѣ смерти кн. Кляренса а рôвночасно выславъ Є. Вел. Цѣсарь письмо зъ выразами сочувства до англійскои королевои и кн. Уельского.

Лондонъ 15 сѣчня. Кард. Манінґъ померъ.

Римъ 15 сѣчня. Въ парляментѣ розпочалась нарада надъ угодами торговельными.

Парижъ 15 сѣчня. Фльоке занимаючи мѣсце президента въ палатѣ зазначивъ, що Франція пôдъ хоругвою републики здобула собѣ наново мѣсце въ свѣтѣ и буде и въ будучности сполучати всѣхъ Французôвъ, щобы удержати справедливе пошанованє права межи всѣма народами и такъ причинити ся до укрѣпленя тревалого мира.

Берлинъ 15 сѣчня. Кн. Ратіборъ выбраный президентомъ палаты панôвъ.

Берно (швайцарске) 15 сѣчня. Рада звязкова призволила затягнути 5-міліонову позичку на кредитъ, въ высотѣ $7\frac{1}{2}$ міліона, потрѣбный на приготовленя военнй.

Брукселя 15 сѣчня. По причинѣ смерти кн. Кляренса вôдложено всѣ торжества и установлено жалобу двôрску на шесть недѣль; здаєсь, що король поѣде на похоронъ.

Надôслане.

Вôдъ выдавництва „Правды“

„Правда“ выходити буде въ р. 1892 пôдъ тыми самыми умовами, якъ и 1891 року: 5 зр. рôчна, 2 зр. 50 пôврочна, а 1 зр. 30 кр. чвертьрôчна пренумерата. Новŷ пренуметранты дôстануть даромъ початокъ статьѣ „Безвиглядность соціяльнои демократіи“. Просимо о скоре надсыланє пренумераты и залеглостей, позаякъ высылати будемо „Правду“ лишь тымъ, що прислали пренумерату. Цѣлорôчнŷ пренумеранты дôстануть яко премію 7 выдрукованыхъ доси аркушѣвъ II-го тому Гомеровои Одиссеи, иншŷ пренумеранты за доплатою 60 кр. (I. томъ Одиссеи за доплатою 1 зр. ав.)

Давнŷ рôчники „Правды“ можна ще дôстати по цѣнѣ 5 зр. за рôчникъ. Просимо о скорŷ замовленя, позаякъ вже не богато лишилось комплетôвъ.

Въ тецѣ редакційнôй маємо пок. Т. Зѣньковского: Монштеръ козаче, гумористичне оповѣданє и „Исторична казка“, Сивенького: Идейный Чоловѣкъ, Дантову Божественну комедію, М. Школиченка Злодѣй, оповѣданє зъ салдацкого житя, и Хлопчикъ Нагадай, казка, дальше научнŷ статьѣ: М. Чорноморця Мѣсто Городище (въ Полтавщинѣ), Гуменного Лѣтопись земскихъ начальникôвъ, Жука Украина въ цифрахъ, Міклявця, Бунтъ селянъ словѣньскихъ въ 1573 р. и листъ про Словѣнщину, Маркевича Украина за Петра В. и т. ин. Пôсля Одиссеи, котрои друкъ скôнчить ся въ мартѣ, станемо друкувати Гомерову Иліяду въ перекладѣ И. Байды. Просимо всѣхъ прихильникôвъ нашого вѣстника, щобъ зъ усѣхъ сторôнъ Украины-Руси подавали вѣсти про побутъ, національно-культурнŷ и суспôльнŷ вôдносины украинско-руского народу, щобъ нашь вѣстникъ бувъ якъ найповнѣйшою сучасною лѣтописею нашого національно культурного и суспôльного житя.

Пренумерату просимо надсылати до адміністрації „Правды“, Львôвъ ул. академічна Ч. 8. — Хто зъ пренумерантôвъ не дôставъ якого аркуша „Гомеровои Одиссеи“, або „Правды“, зволить написати до редакціи, а зараз вышлеть ся.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.